

Vanitas vanitatum

Agafia

cerul și-a deschis venele,
lumină și întuneric;
cu pas furiș,
noaptea intră în sângele amurgului.
e atât de fragil hotaru între
larvă și piatră,
între îndoială și nebunie.
viermi hulpavi tulbură epiderma eternității,
ca niște amanți grăbiți
construiesc un simulacru de realitate,
tristeți, iubiri,
uitări, aduceri aminte...
atâtea nimicuri se adună
în planul sferic al acestei lumi;
ai fi nebun să crezi că poți să treci,
morții ți-au lăsat povara
și tu urci spirala.
ascultă
cum gem sub iarbă,
sub astfalt,
sunt ei
rodire și nerodire.
groparul nu poate să le îngroape,
rămân înfipite în placenta cerului,
moștenire.